

*„Bijokite pavydo, generole,
To atšiauraus siaubūno žaliaakio.“*

— Viljamas Šekspyras, Otelas*

* Vertė Aleksys Churginas. (Čia ir toliau — *vert. past.*)

Prologas

2019 m. birželio 1 d., šeštadienis

Čia Taino radijas ir klasikos laida esantiems kelyje; mūsų galite klausytis visuose Šiaurės Rytuose...

Samanta O'Nil nė nepajuto, kaip atsitraukė nuo neregimo kalbėtojo per radiją, o tada susvirduliavo ir nugara atsišliejo į stangrią kailio sieną. Apatiškai prunkštelėjęs žirgas išrietė kaklą pažiūrėti, kas atsitiko, o apkvaitusią mergaitę apgobė sodrus ir šiltas mėšlo kvapas, kurio buvo pritvinkęs vasaros oras. Nedidukų laikinų arklidžių erdvė sumažėjo ir atrode, kad purvinas palapinės brezentas baudžiasi Samantą įtraukti, uždusinti ir nusinešti jos gyvastį.

Jai prieš akis plaukė juodos dėmės, kūnas ėmė tirtėti.

Tuo tarpu, lyg pranašaudamas nelaimę, Boi Džordžas dainavo apie karmą ir chameleonus*.

Čia Taino radijas...

Norėdama atsikratyti erzinančio garso, mergaitė siektelėjo radijo, negrabiais pirštais ieškodama mygtuko.

Bet ranka sustingo pusiaukelėje ir nudribo.

Kažkas tyliai atrakino Samantos atmintį, ir iš giliausių jos kertelių ėmė lįsti blukūs vaizdinių fragmentai. Prisiminusi radijo šaukinį, prieš aštuonerius metus transliuotą kito imtuvo, mergaitė susverdėjo ir, širdžiai daužantis krūtinėje, pabandė sugriebti seniai

* Boy George daina *Karma Chameleon*.

užmirštų prisiminimų gijas. Išgirdo, kaip plaudama indus niūniuoja motina, ir skruostais nusirito sūrios ašaros. Dabar Samanta aiškiai ją regėjo, tą liekną jauną moterį nutrintais džinsais, kurios nugara vilnijo ryškiai raudonų plaukų garbanos. Prisiminė Esmę O'Nil tokią, kokia ji atrodė vaiko akimis, stebinčiomis motiną iš medinio žaidimų maniežo.

Čia Taino radijas...

Samanta pravirko, kūkčiodama prisiminė, kaip atsiveria kemperio durys ir vidun žengia pabaisa. Buvo girdėti šiurkščios ir piktos kalbos, paskui kažkieno delnas garsiai pliaukštelėjo į kito žmogaus kūną. Kilo grumtynės; kažkas dužo. Išgąsdintas triukšmo, prabliuvo vaikas, tačiau tai dar ne viskas, toli gražu ne viskas.

Paskui stoji kraupi tylą, plėšoma tik skardžios, ore plevenančios muzikos.

Mama! Mama!

Ji matė putlią savo ranką kitapus medinių maniežo strypelių, mėginančią įsikibti į bedvasę motinos plaštaką, tįsančią ant lino-leumu dengtų grindų.

— Mama, — sukuždėjo Semė.

Prisiminimai išblėso, ir pritemusią sąmonę vėl smelkė įprasti garsai. Kitapus žirgų palapinės sienos O'Nilo cirko vyrai ir moterys toliau įrenginėjo stovyklą Taun Mūre. Buvo girdėti, kaip darbo įkarštyje jie kartais prajunka nežinodami, kas dabar atsitiko Samantai ir kaip negrįžtamai pasikeitė jos gyvenimas.

Pajutęs mergaitės nerimą, žirgas nosimi pasitrynė jai į kaklą.

— Ššš, Pegasai, — tepasakė Semė.

Praėjo dar kelios ilgos minutės, kol ji persibraukė delnais veidą ir atsistojo ant kojų. Lauke triukšmingai kilo ryškiaspalvės palapinės. Klausą pasiekdavo tėvo balsas, šaukte žarstantis nuro-

dymus pagrindinės cirko palapinės, dailiai išmargintos baltomis ir raudonomis juostomis, statytojams.

Glausdamasi prietemoje, Semė stebėjo lauką, girdėjo, kaip skatindami vienas kitą šūksniais darbininkai skuba įkalti palapinės kuolus, kaip nusikeikia kuolui išsprūdus iš žemės. Tie žmonės — mano artimieji, galvojo mergaitė. Tai jiems priklausė ypatingasis magijos pasaulis, skirtas masėms linksminti, ir kol cirko savininkas buvo O'Nilų giminės atstovas, visam kam vadovavo Samantos šeima. Jei tik kas susiginčydavo dėl pinigų ar nusitašę imdavo kapotis, galutinis teisėjas it karalius Saliamonas buvo tėvas. Šiaip jau Samantai derėtų jam papasakoti, ką prisiminė, ir sulaužyti viso gyvenimo draudimą neminėti motinos vardo. Nes kiek tik atsiminė, Čarlis O'Nilas niekuomet nekalbėjo apie apgavikę savo žmoną, kuri jam buvo seniai mirusi.

Tačiau kiti malė liežuviais. Šnabždėjosi, kad palikusi vyrą ir vaiką Esmė O'Nil pabėgo su turtingu kaimiečiu, turinčiu didelį namą. Neva ji užtraukė gėdą šeimai ir paniekino savo tikėjimą. Esą tiek pasipiktinimo sukėlusį moteris neverta, kad ją prisimintų.

Tik šiuose ganduose nebuvo nė lašo tiesos. Dabar Semė tai žinojo.

Motina jų nepaliko — ji buvo atimta.

Ši nauja žinia sunkiai prislėgė Semę. Žinojo, kad prabilusi savotiškai išduotų Čarlį, o tai buvo neįsivaizduojama ir neatleidžiama. Ją pagavo baimė vien nuo minties, kokią pirtį užkurtų įniršęs tėvas, jeigu ji sumanytų kreiptis į policiją. Vis dėlto Semė negalėjo ignoruoti to, ką matė, ir leisti toliau juodinti motinos atminimą.

Ji žinojo, ką reikia daryti.

Apsunkusia širdimi Samanta nusigręžė ir dingo prietemoje.

1 skyrius

2019 m. birželio 2 d., sekmadienis

Už penkiasdešimties kilometrų į šiaurę nuo Niukaslo prie Taino detektyvas vyresnysis inspektorius Maksvelas Finli-Rajenas stebėjo giedrame Nortumbrijos danguje nardančius paukščius. Tam ir skirti sekmadienio rytai, o jis gerokai per ilgai neturėjo progos pasimėgauti ramybės ir malonaus tingulio valandėle, kai galima paprasčiausiai žvelgti į slenkantį pro šalį pasaulį. Žmogžudysčių detektyvo gyvenimas neleidžia gulinėti ar bastytis paupiu, bet vis dėlto, primygtinai reikalaujant seržantui bei žmonai, Rajenas sutiko pasiimti laisvadienių ir pasikrauti energijos.

Jis jau svarstė eiti pas žmoną į dušą ir tą energiją išlieti, kai kažkas paskambino į duris.

— Vėl nepasisekė, — sumurmėjo Rajenas risnodamas laiptais žemyn, kur ketino greitai nusikratyti nekviesto svečio — balažin kokio politinio aktyvisto ar Bažnyčios misionieriaus.

Bet atlapojus duris ryžtas duoti atkirtį išgaravo.

Ant priebučio laiptelių stovėjo mergaitė, ne vyresnė nei vienuolikos ar dvylikos metų, ant peties užsimetusi kuprinę. Įdegusį strazdanotą veidą rėmino kupeta trumpų rausvai rudų plaukų, užkištų po sena beisbolo kepurėle, jos džinsai buvo aplipę purvu ir dar Dievas žino kuo. Rajenui nespėjus deramai įvertinti mergaitės, ši sveikindamasi kilstelėjo kepurę ir įbedė į inspektorių žalias akis.

— Ar jūs esate vyrukas, kurį rodė per žinias? — įsakmiai paklausė.

Rajenas kilstelėjo juodą antakį ir sukryžiuo ant krūtinės rankas.

— Žiūrint, kas klausia.

Mergaitė sumindžikavo; ji buvo apsiavusi nudrengtais sportbačiais, kurie kitados, galimas daiktas, buvo balti.

— Klausykite, turiu išsiaiškinti, ar atėjau tinkamu adresu, — nesąmoningai mėgdžiodama pašnekovo stovėseną atšovė ji. — Atrodote panašus.

— Į ką? — vyptelėjo Rajenas. — Tikiuosi, kalbame apie Džeimsą Bondą, antraip vargu ar susižavėsiu.

Jos veidą nutvieskė šypsena, bet tuojau pat dingo.

— Detektyvas vyresnysis inspektorius Rajenas, — tarė. — Neseniai mačiau jį — *jus* — per žinias. Sako, esate geriausias.

— Kokioje srityje?

— Žudikų gaudymo.

Stojo trumpa spengianti tyla, ir kai Rajenas atidžiau įsižiūrėjo į nelauktos viešnios veidą, jo dėmesį atkreipė prieš tai nepastebėta detalė. Nutrūktgalviška mergaitės narsa ir didžiulė kepuraite slėpė dar kai ką.

Baimę.

— Kur tavo tėvai? — žiūrėdamas įvažos pusėn ir galvodamas, kaip jai pavyko taip toli nusigauti, pasidomėjo Rajenas. — Beje, iš kur sužinojai mano adresą?

Mergaitė vėl nusišypsojo.

— Viską galima sužinoti, jei kreipsiesi į tinkamus žmones, — atsakė ir pasilenkusi šmurkštelėjo pro inspektoriaus ranką vidun, paskleisdama įkandin savęs stiprų arklių kvapą.

*

— Ei!

Paleidęs priekines duris, kurios garsiai užsitrenkė, Rajenas suskubo paskui mergaitę kaip tik tuo metu, kai nulipusi laiptais apačion Ana pastebėjo kažką nubėgant į virtuvę.

— Kas čia dedasi?

— Gaudykit beždžionę, — per petį žmonai metė Rajenas.

Ana prunkštelėjo ir nusekė vyrui pavymui į virtuvę, bet netikėtai sustojo nustebusi, nes išvydo maždaug dešimties metų mergaitę, kuri nieko nelaukusi įsitaisė ant kėdės prie didžiojo pusryčių stalo ir godžiai įsistebeilijo į vaisių dubenį jo viduryje.

— Kas ji? — paklausė.

— Geras klausimas, — suurzgė Rajenas.

— Mano vardas Samanta, — atsakė mergaitė, atidžiai juodu stebėdama. — Jei norite, galite vadinti Seme.

— Gražus vardas, — pagyrė Ana ir pasiūlė mergaitei vaisių. — Mes pažįstamos?

Moteriai prisiartinus, Semės pečiai įsitempė, bet tuojuo nusiėjo. Namų šeimininkės akys buvo geros.

— Ne, jūs manęs nepažįstate, — sumurmėjo siekdama obuolio. — Atėjau, nes... turėjau susitikti su *juo*. Tai svarbu.

Semė dirstelėjo į atokiau likusį stovėti Rajeną, aukštą vyriškį, kaip ir dera didvyriui, juodais it varno plunksnos plaukais.

— Vis dar nepasakei, iš kur gavai mūsų adresą, — atsiliepė jis.

— Nesvarbu, — garsiai kramtydama atšovė mergaitė. — Prašau jūsų pagalbos. Mano mamą nužudė, ir noriu, kad rastumėte kaltininką.

Ana ir Rajenas apsikeitė iškalbingais žvilgsniais.

— Sakai, nužudė mamą? Kada tai atsitiko?

Užmiršęs įtarumą, Rajenas atsisėdo, o Ana nuėjo kaisti virdulio. Tokiomis valandėlėmis suaugusiems ne pro šalį išgerti kavos, o mažoms mergaitėms — kakavos.

— Prieš aštuonerius metus, — tapydama nuspurusį marškinėlių rankogalį atsakė Semė.

Rajenas mintyse suskaičiavo.

— Tuo metu buvai... dvejų, trejų?

— Dvejų, — sulinksėjo galva Semė.

Rajenas persibraukė delnu smakrą ir atsiduso. Gal jis ir patikėjo mergeite, bet kol kas byla atrodė visiškas šnipštas.

— Gera. Pasakyk mamos pavardę ir kodėl manai, kad ją nužudė.

Semė suspaudė delnuose Anos priešais ją pastatytą didžiulį kakavos puodelį.

— Ačiū, — sumurmėjo ir, prieš kalbėdama toliau, pasistiprino gurkšniu gėrimo. — Mamą vadino Esme. Esme O'Nil. Bet tikrasis jos vardas buvo Esmeralda.

Rajenas nė nemirktelėjo, nors dar nebuvo tyrės bylos su tokiu keistu aukos vardu.

— Esmeralda O'Nil, — pakartojo. — Toliau?

— Tėtis ir visi sakė, kad mama pabėgo, — paaiškino Semė. — Kad paliko mane, kai buvau mažytė, ir man atrodė... Visi sakė, kad mama buvo bloga, bet dabar žinau, kad ji nekalta. Žinau, kad manęs nepaliko.

— Iš kur žinai? — įsiterpė Rajenas.

— Prisiminiau, kas atsitiko, — atsakė Semė tokiu tonu, tarsi visiems viskas būtų akivaizdu. — Prisiminiau vakar, kuopdama Pegaso aptvarą. Visą mačiau.

— Matei... kaip nužudė tavo motiną? — sumurmėjo Ana ir, ištiesusi per stalą rankas, užjaučiamai palietė mergaitę pirštus.

Semė linktelėjo ir, stengdamasi nuvyti netikėtai ištryškusias ašaras, įnirtingai sumirksėjo. Moters rankos buvo švelnios, kaip motinos kadaise, ji maloniai kvepėjo.

Palaukęs valandėlę, kol mergaitė nusiramins, Rajenas atsargiai tarė:

— Turėjo būti 2011 metai. Gal žinai, koks buvo metų laikas? Gal prisimeni daugiau detalių, kurios padėtų susigaudyti?

Iš po kvailos kepuraitės snapelio pažvelgė tokios liūdnos akys, jog Rajenui sugildė širdį.

— Mamą nužudė, kai paskutinį kartą lankėmės Niukasle, — tarė Samanta. — Nebuvome čia nuo... Regis, visad atvažiuodavome birželį.

— Atvažiuodavome? — vyrui už akių užbėgo Ana.

— Kalbu apie O'Nilo cirką, — paaiškino Semė. — Jį įkūrė mano prosenelis. Į Niukaslą atvykdavome kasmet, bet šiemet grįžome čionai pirmąsyk nuo tada, kai mama... kai ji mirė.

Ji vos nepasakė „nuo tada, kai mama pabėgo“, tačiau tai nebuvo tiesa. Jau nebe.

— Prisimenu, kas atsitiko, — nutaisiusi kuo tvirtesnę balsą toliau pasakojo Samanta. — Mamą pasmaugė. Aš ten buvau, bet bandydama prisiminti, *kas* tai padarė, regiu tik jo šešėlį...

Ji netikėtai nutilo ir, padėjusi ant stalo obuolio nuograužą, leidosi į prisiminimus, kurie kėsinosi vėl sujaukti jai protą.

— Gal galite padėti? — tarė priversdama Rajeną įsiklausyti. — *Prašau?*

Inspektorius linktelėjo galva.

— Tai mano darbas, — paprastai atsakė jis ir buvo apdovanas šypsena, galinčia nušviesti tamsiausią dangų.

2 skyrius

— Duokite kelią Jorkšyro pudingo karaliui! — kiek vėliau kukliai pareiškė detektyvas seržantas Frenkas Filipsas, tarpduryje sveikindamas Aną.

Kadangi atšilo oras, savo stambų kūną jis buvo išsraudęs į rusvai žalsvus šortus su talpiomis šoninėmis kišenėmis, kurie atrodė taip, lyg būtų matę du pasaulinius karus, ir akinamai rožinės spalvos marškinėlius, išmargintus mažyčių žalių palmių raštais. Aprangos ansamblį papildė dosniai ant kūno šliūkstelėto „Old Spice“ aromatas.

Trumpam netekusi žado Ana iškart neišspėjo Filipso apie netikėtą vakarėlio viešnią, o dabar vyriškis jau buvo įžengęs vidun ir valėsi į kilimėlį koridoriuje kojas, apautas minkštos odos batais.

Vyruį iš paskos įėjo ir žmona, nutaisiusi kantrią miną žmogaus, kurio jau niekas nenustebins.

— Galima pamanyti, kad nesi valgęs keptos mėsos, — su niurnėjo detektyvė inspektorė Denisė Makenzi ir, nusimetusi nuo pečių vasarinį švarkelį, palinko į priekį pakštelėti Anai į skruostą. — Rytą turėjau jėga neleisti jam artintis prie šoninės.

— Beje, turiu kai ką pasakyti... — susizgribo Ana.

Bet Frenkas jau ėjo į virtuvę ir po keleto sekundžių koridoriuje pasigirdo griausmingas jo balsas:

— Kas gi *čia*?

Dar vienam vyrui įžengus į virtuvę, Semės akys išsiplėtė. Šis buvo vyresnis už Rajeną; žemaūgis, boksininko sudėjimo, nors neatrodė labai jau grėsmingas, apsisitaisęs flamingo spalvos marškinėliais ir šortais, iš kurių klešnių kyšojo blyškios ir plaukuotos, prie saulės aiškiai nepratusios kojos.

— Frenkai, susipažink su Samanta O'Nil, — nežymiai šypsodamas mergaitei, pasakė Rajenas. — Seme, čia mano seržantas ir geras draugas Frenkas Filipsas.

— Nenoriu kalbėtis su niekuo kitu, — susiraukė ji. — Tik su *jumis*.

— Toks jau tas mano gyvenimas, — įsižeidęs suniurnėjo Frenkas. — Panos myli tik gražuolius.

Slėpdama šypseną Semė išgėrė likusią kakavą.

— Na tai labas!

Makenzi pasidėjo rankinę ant virtuvės stalviršio ir diskretiškai įvertino mergaitę, spoksančią į ją išplėstomis akimis.

— Va šita yra Samanta, — pristatė Frenkas ir priėjęs prie orkaitės pauostė joje kepančią mėsą, o tada puolė ieškoti dubens ir plaktuvo Jorkšyro pudingo tešlai maišyti.

Tokį valgio ruošimo ritualą jis laikė maža bendra tradicija: iškeps legendinį pudingą, jei Ana pasirūpins pagaminti padažo kepiniams aplieti.

Kol Filipsas mazgojosi rankas, sutrikusi, bet vis dar kupina lūkesčio mergaitė šaudė akimis į suaugusiuosius.

— Gal paskambinti tavo tėčiui? — nutaisęs nerūpestingą balsą pasiūlė Rajenas.

Semė kategoriškai papurtė galvą. Kol neišsiaiškino, kuris iš cirko darbuotojų nužudė jos motiną, pasitikėti negalėjo nė vienu.

Net tėvu.

— Tuomet kam nors kitam? — neatlyžo Rajenas. — Seneliui, tetai, dėdei?

Mergaitės lūpa virptelėjo.

— Ne, — sukuždėjo. — Neturiu nieko, kam galėtumėte pasikambinti.

Stojo trumputė tylą, ir Rajenas pakinkavo galva.

— Tokiu atveju siūlau likti pas mus pietų, o vėliau ką nors sugalvosime.

Švariai išvalgęs lėkštę, Filipas akimirką luktelėjo, o tada, pasukiojęs ore šakutę, ištiesė ją per stalą prie paskutinio jautienos gabalėlio. Deja, šis buvo žaibiškai pasmeigtas kitos šakutės — Filipą aplenkė greta sėdinti mažoji įsibrovėlė.

Pastebėjusi pasipiktinusi vyriškio veidą, Semė patraukė pečiais.

— Kas pirmesnis, tas gudresnis, — pasakė ji ir, nusišypsojusi dantinga šypsena, susikišo mėsą burnon.

Nutaisęs pagiežingo susižavėjimo miną, Filipas susinėrė ant pilvo rankas.

— Turi konkurentę, Frenkai, — sukikeno Makenzi. — Prarandi formą.

Matant, kaip mergaitė nugvelbia žiedinių kopūstų apkepo likučius, Filipso antakiai šoktelėjo arčiau plinkančio pakaušio.

— Neįsivaizduoju, kur jai telpa, — sušuko. — Juk ji plona kaip silkė!

— Greita medžiagų apykaita, — pasakė Semė ir reikšmingai dėbtelėjo į storą Filipso juosmenį. — Senatvėje ji gerokai sulėtėja.

Frenkui atvipo žandikaulis.

— Klausyk, tu maža nenaudėle...

Rajenas nusijuokė.

— Frenkai, gal galim šnektelėti? — paklausė nusprendęs, kad atėjo metas įsikišti, ir mostelėjo galva į gretimą kambarį.

— Sakau tau, čia vaikštanti bėda, — pareiškė Filipsas, vos užsivėrus kabineto durims.

Rajenas atsilosė kėdėje prie rašomojo stalo ir sukryžiuo kojas.

— Ji alkana ir, kiek suprantu, išsigandusi.

Pagalvojęs apie juodus ratilus mergaitės paakiuose, Filipsas šiek tiek atlyžo.

— Na, gerai, — tarė atsikrenkštęs. — Beje, ką ji čia veikia? Kodėl nepaskambino pagalbos telefonu?

— Nežinau, — patraukė pečiais Rajenas. — Išdygo ant slenksčio. Įsiveržusi į namus pareiškė, kad prieš aštuonerius metus kažkas nužudė jos motiną ir kad nori, jog rasčiau žudiką. Negana to, teigia esanti liudininkė.

Filipsas klestelėjo į fotelį.

— Jei žmogžudystė buvo įvykdyta prieš aštuonerius metus, mergaitė turėjo būti visai maža, — tarė jis susirūpinęs.

Rajenas linktelėjo.

— Sakyčiau, labai keista, — po trumpos valandėlės pasakė Filipsas. — Man atrodė, kad tavo namus gana sunku rasti.

Rajenas prunkstelėjo.

— Tik užkietėjusiems nusikaltėliams, — sausai pridūrė.

— Tai ką dabar darysi?

Rajenui nepasirodė, kad Filipsas kalbėtų apie saugumo pažeidimus.

— Tą patį, ką visada, kai pranešama apie žmogžudystę. Tirsiu.

Filipsas pasikasė smakrą, per savaitgalį spėjusį apželti šeriais.

— Maniau, išėjai atostogų?

— Kaip sakoma, blogis neliks nenubaustas, — nusišypsojo Rajenas.

— Jei su velniu susidėsi, tai tiktai bėdos turėsi, — pašmaikštavo Filipsas, nors ir žinojo, kad ginčytis neverta. — Ką gi, einu ruošti kavos.

3 skyrius

Grįžęs į kambarį Filipsas rado draugą palinkusį prie kompiuterio ir naršantį Dingusių asmenų duomenų bazėje, prie kurios prisijungė pasinaudojęs policijos įgaliojimais. Akis nuo ekrano pakėlė tik tada, kai Frenkas pastatė jam po nosimi puodelį garuojančios kavos.

— Ačiū. Kaip ten joms sekasi?

Filipsas prisiminė, kaip mergaitė šoko padėti jam kraustyti stalo, o paskui drauge su Ana ir Denise nuėjo į svetainę, kur visos liko plepėti it senos draugės.

— Sulipo kaip magnetai.

Rajenas pakinkavo galva ir vėl įsistebeilijo į ekraną.

— Ieškojau įrašų apie Esmeraldą O'Nil, bet sistemoje nieko nėra. Dabar naršau Dingusių asmenų bazėje.

— Esmeralda? — pasitiksline Filipsas. — Skamba kaip romės vardas, bet mergaitė, sakyčiau, panaši į airę.

Tiesą sakant, žvelgdamas į raudonas Semės garbanas ir žalias akis, Frenkas svarstė, ar būdama panašaus amžiaus panašiai galėjo atrodyti ir Denise.

— Apie tokio asmens žmogžudystę nėra jokių įrašų, kaip ir duomenų apie dingusią moterį tokiu vardu ir pavarde, — draugo mintis nutraukė Rajenas. — Samantai buvo pasakyta, kad mama pabėgo su kitu vyru, bet ji kategoriškai teigia, jog tai netiesa.

Filipsas susuko grimasą.

— Gerai, bet juk žinai, kokie tie vaikai. Gal viską išsigalvojo, kad lengviau susitaikytų su karčia tiesa. Niekam nepatinka galvoti, kad mama ėmė ir pabėgo.

Rajenas vėl pažvelgė į tuščią ekraną ir atvėrė kitą duomenų bazę.

— Turiu patikrinti, — pasakė veikiau sau, o ne pašnekovui.

Bet nei Mokesčių, nei Valstybinio draudimo duomenų bazėje nebuvo jokio Esmės — arba Esmeraldos — O'Nil pėdsako. Kaip ir įrašų apie teistumą. Niekas stebėtina, kad Rajenas ėmė abejoti, ar ši moteris apskritai gyveno, kai galų gale dar viena paieška buvo rezultatyvi.

— Na štai, — su palengvėjimu tarė. — Esmeralda Merė Klerė, gimusi Linkolne 1987 metų kovo 17 dieną.

— Tokia jauna, — stovėdamas Rajenui už kairiojo peties sumurmėjo Filipsas. — 2011 metais turėjo būti viso labo dvidešimt ketverių.

Rajenas linktelėjo.

— Čia yra ir santuokos liudijimas, — pridūrė. — Buvo išteikėjusi už Čarlzo Maiklo O'Nilo, santuoka įregistruota Niukasle, Šventojo Andriejaus bažnyčioje 2008 metų birželio 14 dieną.

Dar porą minučių Rajenas rinko kitą lengvai pasiekiamą, nors menką informaciją, o tada pasisuko kėdėje ir rimtai pažvelgė į Filipsą.

— Jokių duomenų apie mirtį, jokių įrašų apie skyrybas ar antrą santuoką. Reikia įpareigoti tyrėją panaršyti banko ar transporto registracijos sistemoje, bet susidaro įspūdis, kad ji tiesiog prasmego skradžiai.

Abu grįžtelėjo išgirdę neabejotinai vaiko juoką, besiskverbiantį vidun pro durų plyšius.

— Gudri mergaitė, — suurzgė Filipsas, tarsi atleisdamas Seimei už ankstesnius išsišokimus. — Vis dar gali būti, kad jos motina tebėra sveika gyva ir turi kitą šeimą. Jei priklausė keliaujančiam

cirkui, galėjo praslysti nepastebėta, todėl ir trūksta duomenų. Juk galėjo taip būti?

— Visaip galėjo būti.

Bet Rajeno dėmesį užvaldė kiti scenarijai, ir jis vėl atsisuko kėdėje į kompiuterį. Pirštais perbėgęs klaviatūra, nekantriai stuk-seno į stalo kraštą laukdamas, kol ekrane pasirodys paieškos rezultatai.

Ekranui užsipildžius, Rajeno veidas suakmenėjo.

— Frenkai, žiūrėk.

Filipsas vėl pažvelgė į monitorių, perbėgdamas akimis Rajeno iškapstyta informaciją apie neištirtas žmogžudysčių bylas Niu-kaslo apylinkėse 2011 metų birželį.

Vienas įrašas privertė jį sustoti.

— O Dieve, — atsiduso. — Manai, tai ji?

Rajenas pagalvojo apie vaiką, kitapus durų sėdintį prie stalo, ir susikaupė. Jei nesuvaldys savo emocijų, neatliks privalomo darbo.

— „Nenustatytos tapatybės moteris, baltoji, amžius — tarp aštuoniolikos ir trisdešimties, — perskaitė balsu. — Rasta keliautojo pėsčiomis negiliame kape, miškelyje prie Bolamo ežero, 2011 metų liepos 4 dieną. Raudonplaukė, maždaug metro septyniasdešimtys ūgio.“

Likusią informaciją Filipsas tyliai perskaitė santraukoje, kur buvo pateikta ir smulki patologo ataskaita apie gerokai apirusį rastą kūną. Vis dėlto buvo nustatyta, kad lavono trachėja sutraiškyta, o tai reiškė, kad moteris buvo žiauriai pasmaugta.

— Sakei, kad mergaitė matė žmogžudystę? — tyliai paklausė Filipsas.

— Taip, — sunkiai atsiduso Rajenas. — Reikia pagalvoti ir apie kitką, Frenkai. Jei Semė matė žudiką, gali būti, kad ir žudikas matė Semę.

*

Plieskiant vidudienio saulei, Čarlis O'Nilas prisimerkė žvelgdamas į besirenkantį draugėn cirką. Visos palapinės, namelis ant ratų ir kioskas jau stovėjo pagal vietos tarybos patvirtinto plano nurodymus, kiekvienas varžtelis ir sraigtelis buvo patikrintas po du sykius ir vakare turėjo būti patikrintas trečiąkart. Rytoj — didysis atidarymas, paskui ištisas dešimt dienų ore plevens karamelinų obuolių bei keptos mėsos aromatas, o tada cirkas susipakuos mantą ir vėl leisis į kelią, užleisdamas vietą naujam atrakcionų parkui, atvyksiančiam linksminti miesto.

Mano miesto, pamanė Čarlis.

Čarlis O'Nilas buvo gimęs Niukasle, savo tėvų, kurie paskui nusprendė emigruoti į šiltesnius kraštus, namuose. Jis neturėjo priekaištų gimdytojams; tiesą sakant, džiugiai priėmė žinią. Daugiau nei trisdešimt metų išdirbęs cirko konferansjė, jo tėvas, senasis O'Nilas, vis dar buvo kupinas jėgų ir nesiruošė į pensiją, bet patyręs insultą liko iš dalies paralyžiuotas bei kentėjo nuo kalbos sutrikimo. Žinodamas, kad niekada daugiau nesusigražins publikos buvusios pagarbos, turėjo pasitraukti ir užleisti vietą jaunesniam, konferansjė pareigoms labiau tinkamam vyrui. Kai kam nepatiktų tokia Čarlio minčių eiga, bet pasaulio tvarkos nepakeisi. Vadovas turi būti stiprus, ypač cirko versle. Silpnumas — tai trūkumas, kuriuo galima pasinaudoti, todėl jei tik nepasisaugos, cirkas netrukus turės naują pavadinimą. Čarlis suprato, kad tokia yra galios kaina. Kol ją turi, niekas tavęs neįveiks. Prarask galią, ir tapsi eiliniu klipata, kadaise žmonių pažinotu senu smirdžiumi.

Reikia džiaugtis, kol gali.

Iš užpakalinės džinsų kišenės jis išsitraukė rūkalų paketį ir įsikišo į burną cigaretę. Jam nėra nerūpėjo visos tos kalbos, kad

nikotinas esą sukelia vėžį: rūkė nuo devynerių metų ir neketino mesti. Kokia prasmė? Atrodytų kaip dėl sveikatos pamišęs avinas iš miesto — jau šito tai nebus.

Prisiminus miestą, Čarlio mintys nukrypo prie žmonių, likusių už Taun Mūro ribų, ir jam nemaloniai dilgtelėjo širdį. Taun Mūras — tai dideli žemės bendrijai priklausantys laukai Niukaslo centre, didesni už Haid parką ar Hampstedo Viržyną, o galbūt net už Niujorko centrinį parką, nors šiame Čarlis nebuvo lankęsis. Tolyne nusidriekusius laukus supo turtingi priemiesčiai, kurių panorama vėrėsi viršum medžių ties ganyklų ir kelio riba. Jis girdėjo, kaip gaudžia grįžtančiųjų niūron kasdienybėn automobiliai — pasidžiaugę paskutinėmis savaitgalio valandomis, pirmadienį jie įsikinkys į darbą nuo devintos iki penktos.

Šmikiai.

Nors buvo gimęs prie pat Šv. Mikalojaus katedros, Čarlis neįjuto ypatingos ištikimybės gimtajam miestui ar jo gyventojams. Jam nerūpėjo, ką jie veikia per dienas, svarbu, kad po darbo ar savaitgalį apsilankytų jo cirkė ir pirkčių saldainių bei cukraus vatos.

Jis giliai užsitraukė cigaretę ir išpūtė įmantrų dūmų verpetą. Stebėdamas, kaip šis nyksta vasaros ore, susimąstė, ar teisingai pasielgė grįždamas į Niukaslą. Jei reikalai būtų susiklostę kitaip, jis net varu varomas nebūtų prisiartinęs prie šio miesto. Tačiau reikėjo galvoti apie kitus; išlaikyti cirką. Kad ir kaip nekentė Niukaslo vaizdo, daugiau nebegalėjo rūpintis tik savo nauda.

Čia viskas priminė Čarliui apie *ją*.

Jei leistų sau apie tai galvoti, galbūt prisimintų, kaip prieš virtinę metų juodu susipažino. Galbūt prisimintų, kaip ji atrodė vestuvių dieną bažnyčioje, mažiau nei per kilometrą nuo tos vietos, kurioje Čarlis stovi šią minutę.

Bet jis nepasiduos prisiminimams.

Gana, kad regi ją kaskart pažvelgęs į dukterį, kuri su kiekvienais metais vis labiau panėšėja į motiną.

Ne, jis neprisileis šių minčių; ir apie Esmeraldą negalvos, kad ir kur ji būtų.

4 skyrius

— Seme?

Tylus Rajeno balsas nutraukė trijų moterų pokalbį, ir jų veidai pakilo nuo smagaus *Scrabble* žaidimo. Jis su gailesčiu pastebėjo, kaip apsiblausė mergaitės akys.

— Ji tikrai mirusi, taip? — kuždomis paklausė Semė ir sumirksėjo nuvydama ašaras.

Ji visada žinojo ir vis dėlto tikėjosi, kad klysta. Troško, kad motinos nužudymas būtų klaidus košmaras, pramanas, gimęs jos pačios galvoje, tačiau, Rajenui nė nepradėjus kalbėti, jau regėjo tiesą, atsispindinčią mėlynai pilkšvose inspektoriaus akyse.

— Viena moteris atitinka tavo pateiktą apibūdinimą, — tepasakė jis. — Kol neatlikome tyrimų, negaliu pasakyti nieko konkretaus...

— Turite galvoje, pavyzdžiui, DNR tyrimą?

Greta Semės sėdinti Makenzi nusišypojo.

— Taip, būtent, — patvirtino detektyvė.

— Tada aš pateiksiu mėginį, o jūs nusiųskite jį mokslininkui, atsakingam už tyrimus.

Nors aplinkybės buvo liūdnos, Rajenas pasijuto gniaužias šypseną vien nuo minties, kaip Tomas Folkneris, vyresnysis nusišaltimo vietos tyrėjas, pasijaustų pavadintas mokslininku.

Geriau pagalvojus, turbūt apsidžiaugtų.

— Bijau, kad viskas ne taip paprasta, — tarė prisigretindamas prie Semės, kuri sėdėjo sukryžiuvusi kojas priešais kavos staliuką. — Žiūrint iš teisinės pusės, esi nepilnametė, vadinasi, reikia

laikytis tam tikrų taisyklių. Visų pirma, turi dalyvauti vienas iš tėvų ar globėjas...

Buvo gražu žiūrėti, kaip lengvai mergaitė nutraukė Rajeną; Filipsas galėjo tik pasvajoti apie tokius virąžus.

— Bet esu ir liudininkė, tiesa? — paklausė ji. — Argi neturėtumėte išbraukti manęs iš įtariamųjų sąrašo? Jei taip, mielai pateiksiu mėginį.

Tai pasakiusi Semė išsirovė iš po kepuraitės kuokštą plaukų ir ištiesė Rajenui.

— A, palūkėk...

— Formaliai žiūrint, Samanta *tikrai* yra liudininkė, — pa-brėžė Makenzi.

— Anuomet jai buvo dveji, — nepatikliai kilstelėjo antakį Rajenas. — Kažin, ar pirmautų įtariamųjų sąrašė, kaip manote?

— Na, tėčiui neskambinsiu, — pareiškė Semė. — Jis turėtų būti tarp pagrindinių įtariamųjų, ir, kaip jau sakiau, nenoriu, kad sužinotų, kur esu.

— Pala, pala, — susiraukė Rajenas. — Net jei *sutikčiau* pri-imti tavo DNR mėginį tyrimui, dar nereiškia, kad tėvas neturi sužinoti, kur esi.

— Taip, reiškia, — metė Samanta. — Kas bus, jeigu jis nu-žudė mamą? Bet kuris iš cirko darbuotojų gali būti kaltas. Visi gy-vename drauge, o kai pasklis kalbos, kad buvau policijoje, vienas iš jų gali mane susirasti. Juk niekam ne paslaptis, kur gyvenu, tiesa?

Nužvelgęs kambarį sėdinčiųjų veidus, Rajenas suirzo, kad visi pritaria mergaitei. Kad ir ką sakytumei, vaiko žodžiuose buvo logikos.

— Gerai, tarkime, kad imam tirti bylą, — jis iškėlė ran-kas. — Tu turėtumei būti saugoma, apgyvendinta saugiu adresu...

— Nesutiksiu būti saugoma!

— Niekas to ir nesako, — patikino Ana ir reikšmingai pažiūrėjo į vyrą.

— Ji negali čia pasilikti, — kylančios panikos akivaizdoje sukaupęs ir rodydamas kuo didesnį autoritą pareiškė Rajenas.

— Žinoma, kad negaliu, — pritarė Semė, dėbtelėjusi į inspektorių taip, tarsi šis būtų kvailas. — Atėjau pas jus todėl, kad esate viršiausias...

Trijulė kambaryje sutartinai prunkstėjo.

— Visi jus pažįsta, — toliau kalbėjo Semė. — Vadinasi, jei kam nors panižtų nagai mane susirasti, iš karto pagalvotų apie jus. Turiu pasilikti ten, kur niekam nešautų į galvą ieškoti, pas kokią nors *pilką pelę*. Nykų ir neišsiskiriantį iš minios žmogelį, niekam nekrinantį į akis. Kad būtų ne gražus, bet eilinis. Paprastas. Toks kaip jis, — Semė bedė pirštu tiesiai į Filipą, prisėdusį šalia žmonos ant sofos.

Šis pasipiktinęs suniurnėjo, kaip tik krisdamas visiems į akis, ir vos nenuvirto nuo sofos.

— Man dar neteko!..

— Ji teisybę sako, — garsiai pagalvojo Rajenas patogiai užsimesdamas koją ant kojos. — Tu tikrai pranyksti minioje, Frenkai.

— Tuoju pats pranyksi...

— Na jau, na jau... — šelmiškai tarė draugas, dirstelėdamas į moterį, sėdinčią greta Filipso. — Ką pasakysi, Mak?

Visi sužiuro į asmenį, kurio žodis Makenzi-Filips namuose buvo lemiamas. Denisė uždėjo švelnų delną vyrui ant kelio ir pažvelgė į vilties kupiną mergaitės veidelį. Norėjo išvelgti jame ką nors, kas priverstų suabejoti, primintų, kodėl niekada nesikiša į gyvenimą tų, kuriems padeda, bet nepamatė nieko, išskyrus patistikinčias vaiko akis.

— Jei policijos viršininkė pritars, vakare paruošiu svečių miegamąjį, — lėtai pasakė. — Bet iš karto sutarkime, Seme. Jei pradėsime tyrimą, kad ir kiek apgailestaučiau, turėsime imtis visų saugumo priemonių. Ir mano vyras toli gražu nėra pilka pelė, kaip ir aš. Kol gyvensi pas mus, tikimės gero elgesio ir šiokios tokios pagarbos.

Mergaitė įnirtingai sukinkavo galva.

— Jūs nė nepastebėsite manęs. Pažadu.

Makenzi nusišypsojo, o Filipsas pakėlė į dangų akis svarstydamas, kur įsivėlė.

— Bose?

Čarlis grįžtelėjo.

— Kas nutiko, žmogau? Neturiu laiko.

Nors nebuvo labai užsiėmęs, šiuo metu vengė kalbėtis su jaunesniuoju broliu. Jo dvynys gimė vos trimis minutėmis vėliau, bet lygiai taip pat juodu galėjo skirti trys dešimtmečiai — broliai nebuvo nė per nago juodymą panašūs. Nors pavadino jaunėlį prideramai (tėvo reikalavimu, sūnūs turėjo gauti gerus, stiprius vardus), nerangus kerėpla, ištisas dienas vaidinantis klouną ir juokiantis žmones, tik teršė Djuko* vardą.

— Tai svarbu, — neatlyžo brolis.

Riebiai nusikeikęs Čarlis sumynė nuorūką į žemę po kojomis, o tada atsisuko ir išskėtė raumeningas rankas.

— Na? Įdėmiai klausau.

— Man neramu dėl Semės, — nepabūgęs brolio tarė Djukas. — Niekur jos nerandu.

* Angl. *Duke* — kunigaikštis.

— Ir viskas? — sarkastiškai nusijuokė Čarlis. — Juk žinai, ką ji daro kaskart atvykusi į naują vietą. Eina bastytis po miestą.

Atsakymas neišskleidė Djuko susirūpinimo, ir jis užvertė akis į besileidžiančios saulės ryškiai nugelsvintą gintarinį dangų. Netrukus turėjo sutemti.

— Ji paliko Pegasui papildomą kibirą pašaro, — toliau dėstė Djukas. — Aptvaras iškuoptas, bet palikta dviguba porcija maisto. Kam to reikėjo?

— Klausyk, — Čarlio kantrybė ėmė sekti. — Neturiu laiko sukti galvą, kodėl prakeiktas arklys turi du kibirus pašaro. Vėliau vyks svarbus susirinkimas. Nenoriu, kad pasidavęs panikai sumautum mums abiem svarbų reikalą.

Djukas neatsakė, tik toliau žvelgė į brolių liūdnomis klouno akimis.

— Puiku, — nusišpjoję Čarlis. — Jeigu taip nori, eik jos ieškoti, bet pamatysi, greitai pati parsiras. Ir dar atvilks glėbį drabužių, apvogusi kokį nors bukagalvį. Žiūrėk, kad iki septintos grįžtumei — su Samanta ar be.

— O jei nerasiu? Kas tada?

Bet Čarlis jau buvo nusigręžęs.

5 skyrius

— Kur mes?

Filipso skaičiavimu, ant užpakalinės sėdynės įsitaisiusi mažylė pakeliui namo uždavė aštuoniasdešimt klausimų. Šis buvo aštuoniasdešimt pirmas.

— Važiuojame į Kingstono parką, — nekantriai atsakė Frenkas, automobiliui riedant patogiu gyvenamuoju rajonu, įsikūrusiu prie vakarinės miesto ribos. — Nors greitai laiku planuojame išsikelti, ar ne, mieloji?

— Frenkui stinga vietos kaklaraiščiams, — maloniai šypsodamasi įsiterpė Makenzi. — O aš norėčiau gyventi arčiau jūros.

— Esame prie jūros? — su šiokiu tokiu entuziazmu pasidomėjo Semė.

— Netoli, — atsakė Filipas.

Jau žiojosi prižadėti, kad kurią dieną nusiveš mergaitę į pajūrį, bet laiku prikando liežuvį. Jų namuose Samanta neužsibus, todėl nederėjo per daug prisirišti.

Mintyse Makenzi nenoromis pritarė vyrui.

— Beveik atvažiuom, — pasakė ji, užuot toliau plėtojusi pokalbį apie jūrą, ir automobilis įsuko į aklagatvį, iš abiejų pusių juosiamą aštuntojo ir devintojo dešimtmečio statybos prašmatnių blokuotųjų namų.

— Nesuprantu, kaip galima šitaip ilgai gyventi vienoje vietoje, — tarė Semė atsisekdama saugos diržą, kurį buvo verste priversta užsisegti. — Argi jums nebūna nuobodu?

Atidariusi mašinos dureles Makenzi papurtė galvą.

— Visur gerai, bet namie geriausia.

Mergaitė mintyse ištarė žodį „namai“ ir susimąstė, ką jis galėtų reikšti. Ji gyveno klajoklės gyvenimą, jei kur nors apsistodavo, tai laikinai, o namelis ant ratų, kuriuo dalijosi su tėvu, buvo skirtas tik pernaktuoti.

— Prašom nusiauti batus!

Filipso reikalavimu, Samanta nusispyrė nuo kojų palaikius sportbačius ir nutipeno koridoriumi į virtuvę.

— Šitas vaikas kaip pašto karvelis, — sumurmėjo Filipas, ir Makenzi nusišypsojo.

— Alkani? — šūktelėjo jis.

— Visada! — atsiliepė du balsai.

— Ar čia bus gerai? — po pusvalandžio Semei už nugaros sudude-no Filipas, bet mergaitė pristigo žodžių jam atsakyti.

Ji stovėjo tarpduryje gražaus kambario, kuriame buvo puiki neįtikėtino dydžio dvigulė lova, užtiesta švelniais apklotais ir apdėta minkštomis pagalvėmis. Ant lango kabėjo plonos vėdrynų geltonio užuolaidos, nuauksintos paskutinių vakaro saulės spindulių.

— Šiuo kambariu nesinaudojame, — apimtas lengvo nerimo, toliau kalbėjo Filipas. — Žinau, čia gana kuklu, bet...

— Gražus kambarys, — sukvarksėjo Seme. — Tikrai leisite man čia miegoti? Nenoriu jo sujaukti.

Filipsui knietėjo ištiesti ranką ir pataršyti mergaitei plaukus, bet jis ir šįkart susitvardė.

— Nekalbėk niekų ir jauskis kaip namie, — tarė. — Rankšluosčiai šioje spintoje, gretimos durys — vonios kambarys, gali naudotis. Galbūt prieš miegą norėsi pagulėti burbulinėje vonioje.

Semė atsigręžė į Filipną.

— Dėkoju, kad leidote pasilikti. Žinau, kad nenorėjote, bet vis tiek ačiū.

— Na, — atsikrenkštė Filipnas, — ne tai, kad *nenorėjau*, mergyte, bet juk tu turi artimųjų, tiesa? Tavo tėtis, ko gero, nerimauja. Samantos lūpas ištempė vos įžiūrima šypsena.

— Vargu, — atsakė.

— Še tau, kad nori. Esu tikras...

— Nepažįstate mano tėčio, — įsiterpė Semė. — Jis žiaurus žmogus, pone Filipnai.

— Frenkai.

— Ką?

— Gali vadinti mane Frenku. Jokių čia man „ponų Filipnų“. Toks kreipinys primena mano senelį.

— Ak. Jis nebuvo labai mielas?

— Jis buvo savo laiko žmogus, — atsiduso Filipnas, nuspręsdamas nesileisti į kalbas apie mažiau patrauklius senelio būdo bruožus.

— Kaip ir mano tėtis, — pasidalijo patirtimi Semė ir spausdamas rankoje kepuraitę klestelėjo ant lovos krašto. — Jis neapkabina ir nežaidžia. Nuolat neturi laiko. Bet man leidžia prižiūrėti žirgus.

— O tau patinka žirgai?

— Aš juos dievinu, — tarė Semė, ir jos veidas vėl apsiniaukė. — Pasiilgsiu Pegaso. Jis didelis ir gero būdo — mano mylimiausias. Tėtis vis kartoja, kad galėsiu jį pasilikti, kai taps per senas vaidinti.

— Netrukus vėl jį pamatysi, — vildamasis, kad jo žodžiai išsipildys, ramino Filipnas, bet mergaitė papurtė galvą.

— Pirma turiu sužinoti, kas nužudė mamą, — dalykiškai atsakė. — Dabar nė vienu iš jų nepasitikiu.

Filipsas atsiduso. Nedelsiant paskambinę policijos viršininkei išlošė laiko iki rytojaus, bet Sandra Morison toli gražu nesusižavėjo esama padėtimi ir susisieikė su Socialine tarnyba. Tai sužinojusi, Samanta neapsidžiaugs, bet jų rankos buvo surištos.

— Prie šito grįšime rytoj ir viską surašysime į pareiškimą. Kol kas pasistenk gerai išsimiegoti, — tarė Frenkas.

Makenzi priėmė vyro žodžius kaip ženklą, kad gali įsikišti.

— Štai, — džiugiai tarė padėdama ant lovos švelnios medvilnės pižamą. — Bijau, kad ji tau didoka, bet jeigu išsimaudžiusi vonioje apsivilksi, išskalbsiu purvinus tavo drabužius ir iki rytojaus ryto jie išdžius.

Semė priglaudė pižamą sau prie krūtinės.

— Ačiū.

Kai paskutinį kartą apėjo pagrindinę cirko palapinę, o saulė galų gale nusėdo už horizonto, Čarlis O'Nilas atidarė kemperio duris ir įžengė vidun. Čarlis mėgo švarą, ir jo būste kaip visada nebuvo nė dulkelės. Manydamas, kad švara namuose turi rūpintis moteris, jis įdiegė šį požiūrį ir dukteriai, vos tik ši užtelėjo tiek, kad galėjo pakelti grindų šepetį.

— Seme? — užriaumėjo.

Iš nediduko šaldytuvo pasiėmęs skardinę alaus, patraukė dosnų gurkšnį. Čarlis nebuvo girtuoklis. Gerti — tai dar kartą pasiduoti silpnybei, o jam patiko blaiviai mąstyti. Vis dėlto dar niekam nepakenkė pasidrašinti alumi.

— Seme, — pakartojo žingsniuodamas į mažytį antrąjį miegamąjį, kuriame stovėjo miniatiūrinė lova.

Kaip ir derėjo pagal rangą, Čarliui priklausė vienas didžiausių kemperių, bet jo niekaip nebūtumei galėjęs pavadinti erdviu.

Kambarys buvo tuščias, lova tvarkingai paklota.

Įžengęs vidun vyriškis įdėmiai nužvelgė visas keturias sienas. Ketino dar maktelėti alaus, kai akys užkliuvo už tuštumos palei duris, kur turėtų gulėti dukters kuprinė.

— Mėšlas, — sumurmėjo.

Jei dabar leisis ieškoti dukters, pavėluos į susirinkimą. Antra vertus, jei nieko nesiims, kas jis per tėvas?

Koks jau esu, toks, pagalvojo ištuštindamas skardinę.

Už aštuonių kilometrų į šiaurės vakarus Semė gulėjo jaukiai įsitačiusi po antklode laisvame Makenzi ir Filipsso kambaryje. Virstelėjusi duris Denisė matė embriono poza susirangiusią mergaitę, kurios tik viršugalvis kyšojo iš po kalno užklotų ir pagalvių.

— Vargšė mažylė, — sumurmėjo moteris ir tyliai sau įkandin uždarė duris.

— Rytoj jos laukia sunki diena, — žmonai grįžus apačion tarė Filipsas. — Turėsime smulkiai išklausinėti, ką atsimena, negana to, Socialinė tarnyba norės iškelti ją kitur.

Makenzi susikėlė kojas ant sofos šalia vyro.

— Man neramu dėl jos, Frenkai, — tarė. — Jei sako tiesą ir rytoj paaikšės, kad DNR testas teigiamas, vadinasi, turėsime narpinti žmogžudystės bylą. Veikiausiai auka pažinojo žudiką, o tai reiškia, kad ir Semė galėjo jį pažinti.

O jis — Semę.

Filipsas ėmė masažuoti žmonai pėdas. Po užpuolimo Makenzi koja galutinai taip ir nesugijo, sunkios dienos pabaigoje jai skaudėdavo pėdas.

— Visus šiuos metus ji neprisiminė, kas atsitiko, todėl žudi-

kas greičiausiai liovėsi nerimavęs. Dabar, kai mergaitė pabėgo, kils tikra audra.

Abu nutilo svarstydami, kokie pavojai gali tykoti Samantos.

— Sakė, kad jos tėtušis — žiaurus žmogus, — tyliau balsu toliau kalbėjo Filipsas. — Jei yra išsipainiojęs, gali tekti gerokai pakovoti, kad apsaugotume vaiką.

— Tikėkimės, kad neįsipainiojęs, — sukuždėjo Makenzi. — Dėl Semės gerovės turėkime vilties, kad jai neteks gyventi persekiojamai tokio siaubo.

6 skyrius

2019 m. birželio 3 d., pirmadienis

Rytojaus diena išaušo šviesi ir giedra, o dangus atrodė lyg ryškiai mėlyna drobė, kurią į svečias šalis skrendantys lėktuvai braižė baltais puriais dūmais. Rajenas ir Filipsas žvelgė į juos pro vienintelį purviną ankšto kampinio kabineto, priklausančio Nortumbrijos policijos viršininkei, langą.

— Noriu išsiaiškinti, ar teisingai įvertinau padėtį, — apsimestinai ramiu balsu tarė Sandra Morison. — Prie jūsų durų pasirodo mergaitė — *vaikas* — kurios jūs, Rajenai, nesate regėjęs akysė, ir jums neateina į galvą iš karto susisiekti su Socialine tarnyba?

— Ne, ponია, — drąsiai atrėmė Rajenas. — Samanta O'Nil pranešė apie žmogžudystę, o tai jau mano daržas. Mergaitė davė trumpus parodymus, ir aš patikrinau kai kuriuos pagrindinius faktus, norėdamas įsitikinti, kad ji... — pareigūnas nutilo svarstydamas, kaip švelniau pasakyti.

— ... sako tiesą ir nedumia mums akių, — į pagalbą atskubėjo Filipsas.

— Ačiū, — sumurmėjo Rajenas.

— Nėra už ką, — atsiliepė kolega.

Viršininkė įtraukė pilną krūtinę oro, o tada lėtai iškvėpė. Sandra Morison didžiavosi esanti dora moteris, kuriai vadovauja ne emocijos, o sveikas protas. Toks santūrumas kainavo jai santuoką ir daugybę prarastų draugų, bet kartu leido greitai kilti karjeros laiptais policijoje, kurioje — bent jau anksčiau — kur

kas lengviau prasimušdavo vyrai. Iš esmės ji nesigailėjo pasirinkto kelio ir dažniausiai lengvai nuspėdavo jos vadovavimui patikėtų darbuotojų veiksmus.

Čia esminis žodis — *dažniausiai*.

Du priešais Morison stovintys vyrai buvo geriausi Kriminalinių tyrimų skyriaus žmogžudysčių detektyvai — ne tik rajone, bet ir valstybiniu mastu. Rajenas ir Filipsas skyrėsi vienas nuo kito kaip diena nuo nakties — ir išvaizda, ir temperamentu; jų elgesys nesyk glumino viršininkę, bet kuo jau kuo, o šiaudadvasiais jų nelaikė, ir tiesiai šitą pasakė.

— Nebūčiau pagalvojusi, kad prasidėsite su visokio plauko valkatomis, — tarsi sau ištarė Morison.

Rajenas tik kryptelėjo galva.

— Ta mergaitė — žmogžudystės liudininkė, — paprieštaraavo. — Tai viską keičia.

— *Galbūt* liudininkė, — pataisė viršininkė. — Jei DNR tyrimo rezultatai patvirtins, kad nenustatytos tapatybės moteris yra jos motina.

— Rezultatus gausime šiandien, — atsiliepė Rajenas. — Liepia Folkneriui paskubėti.

Morison pasidėjo alkūnę ant stalo ir delnu pasirėmė smakrą. Galėtų iškvesti Rajeną, koku tikslu dėl užvertos bylos panūdo šokdinti teismo medicinos tarnybą, bet kadangi šaukštai buvo po pietų, kabinėtis neliko prasmės.

— Kur mergaitė? — paklausė.

— Makenzi nusivedė parodyti, kaip šauniai maitina policijos valgykloje, — pajuokavo Filipsas. — Kol kas ji nekelia jokių rūpesčių.

Morison pasirodė, kad seržanto balse girdėti kažin kokios švelnumo gaidelės, kurios kėlė nerimą.

— Bet kurią minutę gali pasirodyti Socialinės tarnybos atstovas, — sausiai tarė dirstelėjusi į sieninį laikrodį. — Frenkai, susitarkime dėl vieno dalyko. Vakar leidau mergaitei nakvoti jūsų namuose, kadangi buvo vėlyvas metas, ir judu su Denise neturite kriminalinės praeities, tačiau tai buvo vienas kartas. Dabar Socialinės tarnybos reikalas įvertinti padėtį bei nuspręsti, kas jai geriausia, kol vyks bylos tyrimas — grįžti pas artimuosius ar kur nors saugiai apsigyventi su globėjais.

— Ji miela mergaitė ir taip toliau, — puolė gintis Filipsas, — bet visai neprieštaraučiau, jei grįžtų namo.

— Na ir puiku, — atsakė Morison.

— Ji užsispyrė, kad pas tėvą negrįš, — įsiterpė Rajenas. — Net atmetus baimę dėl žmogžudystės, akivaizdu, kad namai Samantos netraukia. Ji nė kiek nepabūgo minties, kad pagrindinis įtariamasis gali būti jos tėvas, o tai labai neįprasta. Vien dėl šito turėtume suklusti.

— Nepanašu, kad ten būta didelės meilės, — pritariamai atsiliepė Filipsas. — Galbūt kitur jaustųsi geriau.

— Ne mums spręsti, — numojo ranka Morison. — Pažįstat mergaitę vos porą minučių, todėl negalit žinoti, ką ji jaučia ar nejaučia savo artimiesiems, o ir šiaip dar neaišku, ar šioje byloje apskritai prireiks detektyvų. Žiūrėkit, kad jūsų neužliūliuotų sentimentai.

— Ar tėvas jau pranešė apie dukters dingimą? — draugiškai pasiteiravo Rajenas. — Praėjo beveik para. Skambino dispečeriui?

Kiek sudvejojusi Morison kreivai šyptelėjo.

— Ne, — pripažino. — Neskambino.

— Kodėl taip į jį žiūrite?

Detektyvė praktikantė konstebėlė Melanė Jeits pašoko valgyklos kėdėje ir lėtai nuraudo.

— Kaip? Aš visai ne...

— Spoksote štai į tą vyrą, — tarė Samanta, pilna burna kiaušienos ir keptų pupelių, taip ilgai gulėjusių ant prekystalio, jog virto sustingusia oranžine putra. — Žiūrėkite, jis ateina...

— Pabaik pusryčius, Seme, — griežtai liepė Makenzi, ir Jeits, kurios stiprėjanti trauka detektyvui konstebliui Džekui Lauersoniui buvo kaip ant delno visam Kriminalinių tyrimų skyriui, dėkingai nusišypsojo.

Minėtasis vyras kaip tik pirkosi kavą prie vieno iš visos eilės automatų, nusidriekusių palei priešingą valgyklos sieną, ir, ačiūdie, negirdėjo, kas kalbama prie stalo.

— Jis visai nieko, — toliau čiaušėjo Semė. — Bet man labiau patinka Rajenas. Aukštesnis, juodi plaukai, gražios akys. Tik, atrodo, jis jau vedęs.

Paskutiniai Samantos žodžiai dvelkė gana giliu vaikišku pasipiktinimu, ir abi moterys nusijuokė.

— Nemanai, kad Rajenas tau kiek per senas? — paerzino Makenzi.

Semė truktelėjo pečiais, suleisdama dantis į antrą skrebutį.

— Jeigu tas vyras taip krito jums į akį, kodėl tiesiogiai jam nepasakote? — paklausė vikriai grąžindama pokalbį prie Jeits, kuriai kilo noras prasmegti skradžiai.

— Matau, kad tave reikės supažindinti su Mergaičių kodekso taisyklėmis, — tarė Makenzi.

— Kas per kodeksas?

— Vėliau papasakosiu, bet jis reikalauja nepliurpti apie širdies reikalus.

— Ak, — išmintingai atsiliepė Samanta. — Nes tas žmogelis nežino, kad patinka Melei?

Jeits įniko svarstyti, ar nuo stipraus sumišimo gali ištikit mirtis, ir jai bemaž palengvėjo, kai nutraukdamas pokalbį apie save Lauersonas priėjo prie stalo.

— Labas, — pasisveikino užimdamas kėdę šalia Samantos. — Aš Džekas.

— Tai štai kuo jūs vardu, — paslaptینگai tarė Semė, ir dvi moterys prie stalo ją persmeigė piktais žvilgsniais.